

IX ASSEMBLEA NACIONAL

Reus, 17 i 18 de febrer de 2018

RESOLUCIONS

Seus nacionals

La Barraqueta
c.Tordera 30, baixos, 08012
Barcelona

Racó de la Corbella
c. Maldonado 46, baixos, 46001
València

www.endavant.org
@endavant_osan
expansio@endavant.org

ÍNDEX

Anàlisi de conjuntura.....	4
La normalització dels efectes de la crisi capitalista.....	5
Estat espanyol. De la crisi política al reassentament del règim del 78	8
Principat de Catalunya. Una nova etapa del procés sobiranista.....	13
País Valencià. Regeneracionisme espanyol i federalisme.....	19
Illes Balears. Superar l'autonomisme de progrés.....	22
La Franja de Ponent. Provincialisme contra construcció nacional	25
Catalunya Nord. Entre el sucursalisme i la presa de consciència.....	27
Propostes polítiques.....	29
La construcció d'un programa polític d'Unitat Popular.....	31
Intervenir en les diverses conjuntures polítiques dels Països Catalans.....	34
Continuar impulsant la coordinació política de l'esquerra independentista.....	37
El paper d'Endavant.....	38

ANÀLISI DE CONJUNTURA

1 LA NORMALITZACIÓ DELS EFECTES DE LA CRISI CAPITALISTA

La crisi capitalista no ha estat un accident puntual de més o menys gravetat, sinó que ha estat el mecanisme pel qual s'han imposat noves condicions socials molt més agressives per a la classe treballadora i per al conjunt de les classes populars, i en major mesura a les dones. Aquestes noves condicions no són transitòries; han vingut per quedar-se.

La crisi capitalista ha consolidat la dinàmica de mercantilització i privatització de tots aquells serveis que asseguruen les mínimes quotes de benestar a les classes populars que ja venia donant-se des de principis dels anys 90. Això ha suposat un empitjorament de les condicions i les perspectives d'una vida digna a causa de la desigualtat en l'accés a l'educació, a la salut, a unes pensions dignes o a les diverses prestacions a la dependència. Així mateix, ha desaparegut qualsevol horitzó col·lectiu d'aprofundiment en l'estat del benestar, i ha estat substituït per la idea que l'estat només garantirà a la població els mínims per a la subsistència, mentre que la garantia per a la vida digna haurà de sortir de sous cada vegada més migrats. Això, en el cas que s'accedeixi a una feina ja que estrats de les classes populars i la classe treballadora han estat expulsats, o bé no s'hi han situat mai, de llocs de producció de béns, serveis o riquesa propis de les activitats econòmiques capitalistes. Sobretot a les zones urbanes, es veuen empeses a activitats d'economia informal i a determinades accions contra la propietat privada (robatoris, furts, apropiacions), que són penalitzades per la

lleï, fet que suposa un doble càstig per motius de procedència de classe.

Les condicions de treball han empitjorat substancialment. Hi ha hagut una baixada accentuada del poder adquisitiu entre la classe treballadora. La desregulació a través de les reformes laborals, juntament amb la pressió que suposen unes taxes d'atur molt elevades, aboquen la classe treballadora a acceptar contractes cada vegada més precaris i a desconfiar de la capacitat d'èxit de les eines de pressió col·lectiva.

Les dones treballadores estem patint de forma molt més accentuada tota aquesta regressió en drets i condicions de vida. S'ha refermat l'escletxa salarial no només en els salaris del treball sinó també en les prestacions d'atur i de jubilació. La precarització laboral ha estat major en aquells sectors ocupats majoritàriament per dones. Les privatitzacions i les retallades han fet retornar una part del treball de cures cap a l'interior de les llars i aquest ha recaigut altra vegada sobre les dones. La pressió afegida de la crisi capitalista ha provocat un repunt de la violència masclista estructural en el patriarcat. Les dones formem la major part de les bosses de pobresa.

Cal constatar que l'etapa capitalista de redistribució d'una part de la taxa de beneficis cap a les classes populars en forma d'augment del poder adquisitiu i serveis públics no tornarà. Ni hi ha les condicions econòmiques en el capitalisme perquè això pugui ser així, ni hi ha les condicions polítiques a escala mundial per a poder forçar el capitalisme a adoptar polítiques de redistribució parcial. Per tant, els projectes polítics que pretenguin un retorn al projecte de l'estat del benestar estan destinats al fracàs. Pel camí encara tindran ganxo electoral i podran generar suports amplis, però la seva inviabilitat està destinada a demostrar-se des del primer minut en què tinguin responsabilitat de gestió.

Les treballadores migrades i racialitzades han sigut, conjuntament amb les dones, les més castigades en el desenvolupament i desplegament de la crisi capitalista. Si tradicionalment elles havien assumit les feines més dures i en condicions més precàries en tots els sectors (fent especial èmfasi en el paper que ha jugat la dona migrant en els treballs de cures, atenció a persones dependents i tasques de neteja), la redistribució de drets i privilegis que s'ha desenvolupat des dels governs ha portat a un enduriment i concreció de les polítiques de control migratori que abasten des de un reforç i blindatge de les fronteres (sistemes de dissuasió, personal militar i devolucions "en calent"), modificacions i augment dels requisits per a la regularització administrativa, apertura de CIE i augment de les batudes per a efectuar deportacions massives, fins al repuntament i desacomplexament dels discursos i accions racistes i xenòfobs.

El capitalisme patriarcal continua essent un sistema depredador que aboca a l'esgotament i la destrucció dels recursos naturals i a la fi de la reproducció de la vida en les condicions en què fins ara l'hem conegut. Malgrat la propaganda sobre el capitalisme verd o la revolució ecològica, la realitat és que la petjada ecològica del creixement capitalista és insostenible.

Qualsevol projecte polític que pretengui transformar els efectes nocius del capitalisme patriarcal sobre les dones treballadores, les classes populars o el mateix planeta, no té cap altra solució que plantejar-se la superació del capitalisme.

2 ESTAT ESPANYOL. DE LA CRISI POLÍTICA AL REASSENTAMENT DEL RÈGIM DEL 78

L'estat espanyol ha viscut des de 2011 una crisi del seu règim polític. La deslegitimació dels partits polítics, la denúncia contra la corrupció i la manca d'eficàcia en resoldre l'empobriment d'àmplies capes de població van suposar, en l'àmbit municipal i autonòmic, l'obertura d'una escletxa important en el poder dels partits del règim.

La crisi de legitimitat és una crisi que afecta sobretot l'àmbit polític; és per això que podem parlar d'una crisi de règim. Aquesta crisi de règim només s'ha convertit en una crisi d'estat al Principat de Catalunya, on la lluita per l'autodeterminació ha provocat una crisi de legitimitat no només contra el règim polític sinó també contra tots els aparells de l'estat, el poder econòmic i la mateixa Unió Europea.

La crisi política es manifesta sobretot com una crisi territorial. Les autonomies condensen totes les contradiccions que operen en aquesta crisi política: la qüestió de les llibertats nacionals, les retallades a l'estat del benestar, la corrupció sistèmica i l'aparició de nous actors polítics.

Actualment, el règim polític està aconseguint establitzar un nou dibuix de les relacions de poder en el si de les institucions. Les ofertes electorals que venien a qüestionar el règim van veure's obligades a pactar amb l'esquerra d'aquest règim per desallotjar el PP de les institucions. Així va passar a les corts valencianes, al

parlament balear i a les principals ciutats dels Països Catalans. De l'estratègia del «no ens representen» i de la impugnació al règim del 78 es va passar a l'estratègia ja coneguda del front antiPP. Alhora, malgrat la derrota a escala autonòmica i municipal, el PP va poder superar les conteses electorals estatals i consolidar el seu poder a les institucions de l'estat. Així mateix, el sorgiment de Ciutadans com a opció per a regenerar el mateix règim polític ha donat solidesa a aquest. Ara mateix, les forces que es reclamen del règim del 78 han reprès empenta i iniciativa política, mentre que les forces que venien a canviar el règim estan en una posició d'atrinxerament als llocs de poder conquerits i una desorientació tàctica i estratègica absoluta.

La situació a les institucions autonòmiques del Principat és diferent però també hi podem observar algunes d'aquestes dinàmiques en què les estructures de poder provinents de l'autonomisme demostren la seva capacitat de resiliència. L'independentisme d'esquerres i centre-esquerra ha estat incapaç de provocar un tomb en la correlació de forces i ha hagut d'acabar acceptant una aliança amb l'autonomisme reconvertit a independentisme. Les forces que es reclamen del règim del 78 han aconseguit articular-se al voltant de l'antiindependentisme i les forces que es reclamen «del canvi» han quedat relegades a una posició totalment secundària. Així mateix, les forces rupturistes articulades al voltant de la CUP tenim ara molt menys marge de maniobra per a empènyer el bloc independentista cap a posicions de ruptura amb l'estat.

L'estat i el règim polític tenen en el nacionalisme espanyol el seu principal element d'adhesió i de protecció. El nacionalisme espanyol dona la coartada per al manteniment de les estructures de dominació i genera un enemic interior -l'independentisme-, contra el qual cohesionar i disciplinar tots els partits i sectors socials que no vulguin veure's expulsats del consens social i de la participació en el poder polític. Aquesta característica s'ha vist accentuada en els

darrers mesos arran del procés independentista al Principat i en el marc del reassentament del règim polític del 78.

Aquest reassentament del règim polític del 78 passa, a més, per l'aprofundiment de la recentralització en clau espanyola de les autonomies. De facto, la intervenció financera que suposa el FLA, unida a l'obligació de compliment dels topalls de dèficit i al pagament del deute i dels seus interessos i, per últim, a la retallada en el finançament autonòmic a conseqüència de la pròrroga dels Pressupostos Generals de l'Estat per 2018 que suposarà 67,3 milions d'euros menys per a les Illes, 353 milions d'euros menys per al País Valencià i 780 milions d'euros menys per al Principat, dibuixa encara més les autonomies com a eines plenament inútils fins i tot per administrar les engrunes.

L'única forma de combatre aquest nacionalisme espanyol és qüestionant-ne el principi fundacional: la unitat indissoluble de l'estat. Això passa per promoure l'exercici del dret d'autodeterminació amb totes les seves conseqüències. Qualsevol estratègia que passi per fer renúncies de les llibertats nacionals per no alimentar més el nacionalisme espanyol és una estratègia abocada al fracàs: en primer lloc, perquè la lògica del nacionalisme espanyol és atacar l'enemic interior encara que aquest resti inactiu, i en segon lloc perquè la lluita per les llibertats nacionals és inherent al nostre poble i no existeix l'opció de cap marc consensuat de coexistència entre les mínimes llibertats nacionals dels Països Catalans i la pulsio assimilacionista i supremacista del nacionalisme espanyol.

D'altra banda, cal descartar la idea de creure que un simple canvi de règim polític en el si de l'estat -nova constitució, renovació de les institucions- és capaç de generar cap tipus de canvi social amb una mínima profunditat. L'estat espanyol no és un estat feble, sinó que és

un dels principals estats del món occidental. La capacitat d'aquests estats per a contenir una crisi de règim i evitar que esdevingui una crisi d'estat està més que contrastada. Països com Itàlia han viscut crisis polítiques profundes que no han afectat gens els fonaments de l'estat ni l'estructura social ni la inserció d'aquest estat en els organismes internacionals de gestió del capitalisme. Altres, com l'estat francès, sembla que inicien un camí de canvi controlat de règim, amb menys sobresalts que en el cas italià, però de resultat previsiblement idèntic. Únicament qüestionant la legitimitat no només del règim polític, sinó també de l'estat en sí, és possible intentar provocar canvis que afectin les estructures de poder polític, social i econòmic.

Fa 10 anys, l'esclat de la crisi econòmica capitalista suposà la depauperació general d'amplis sectors de la classe treballadora i les classes populars, l'increment generalitzat de l'atur, l'agudització del problema de l'habitatge, especialment a les grans conurbacions de Barcelona, Palma i València, la retallada de drets i de serveis socials. Una onada de descontentament social semblava alçar-se els primers temps, donant lloc a importants mobilitzacions socials entre 2009 i 2013, vagues generals, multitud de moviments en defensa de la sanitat i l'educació a nivell local, vagues i lluites sectorials que desbordaven els mecanismes de control i desactivació del sindicalisme establert com la vaga de docents de les Illes, importants conflictes i lluites obreres en sectors especialment precaritzats i en algunes grans empreses, i moviments de politització arran de lluites socials, amb fenòmens com el 15M, o la primavera valenciana.

La crisi i aquestes lluites coincidien amb una situació de desmobilització i manca de combativitat màximes per part de els grans centrals sindicals estatals i de les forces polítiques d'esquerra, en uns nivells mínims de capacitat mobilitzadora i militant.

Tanmateix, i malgrat que moltes d'aquestes lluites les protagonitzarien treballadora i treballadores al marge d'aquests sindicats i partits, només una petita part reforçaria les organitzacions sindicals més combatives i les forces polítiques més radicals.

La debilitat i poca capacitat de resposta de la classe treballadora ha permès que les classes dominants hagin pogut superar la situació amb un increment de les taxes d'explotació i precarietat, consolidant l'ofensiva política i econòmica i preparant nous atacs als drets laborals i socials, sense que s'hagi pogut reforçar una alternativa social ni política que hagi posat en qüestió el sistema al llarg de la crisi, i el descontentament s'ha dirigit en bona part a les formacions polítiques reformistes de nova creació que s'han limitat a renovar les receptes de gestió de la vella esquerra reformista.

En el cas de l'esquerra independentista, amb una crònica debilitat al si del moviment obrer, continua sense tenir una incidència àmplia, tot i els esforços realitzats per reforçar el moviment sindical, aquestes han estat insuficients. Sí que s'ha implicat de forma activa a nivell local en moviments i lluites pels drets socials. Tanmateix, la seva implantació i capacitat d'incidència en les lluites socials ha quedat molt per darrere del creixement electoral. Aquesta debilitat ha dificultat també la possibilitat d'impulsar una alternativa popular de ruptura en l'escenari polític, a més d'impedir que les opcions reaccionaries guanyessin espai entre els sectors populars menys conscients.

3 UNA NOVA ETAPA DEL PROCÉS SOBIRANISTA AL PRINCIPAT

L'1 d'octubre de 2017 es produeix una de les majors victòries populars de la història dels Països Catalans. Contra el pronòstic de l'estat i també del govern autonòmic, i sota paràmetres de desobediència que fins aleshores havien estat defensats per l'esquerra independentista, centenars de milers de persones van defensar les urnes possibilitant per una banda la celebració del referèndum i de l'altra obligant l'estat a mostrar el seu caràcter repressiu i la seva impotència per a aturar l'acció popular.

Els responsables de materialitzar la victòria de l'1 d'octubre es van trobar que tota la seva estratègia d'usar la mobilització per forçar una negociació sota l'auspici de la Unió Europea no tenia base real degut a l'alineament incondicional dels estats membres i de l'aparell burocràtic de la UE amb l'estat espanyol. Alhora, la intensitat de la mobilització popular havia estat tan alta i tan exitosa que d'ella se'n derivava un mandat democràtic totalment legítimat.

Aquesta intensitat de mobilització es va fer tangible especialment durant les jornades de l'1 i el 3 d'octubre i de forma menys evident en els dies següents, moment en el qual l'estat de consciència de l'independentisme popular es trobava suficientment avançat per assumir la via rupturista, tan internament com entomant el conflicte amb l'estat. L'esquerra independentista, ja sigui perquè no vam ser capaces de llegir aquest context, per prudència a l'espera dels moviments del govern o per manca d'una estratègia alternativa per

contraposar a la direcció del sobiranisme transversal, vam afavorir la consolidació de la desescalda i el diàleg tot renunciant a potenciar i encapçalar aquesta via de ruptura i conflicte.

La vaga del 3 d'octubre va ser un èxit sense precedents a nivell de convocatòria però va evidenciar les febleses de la unitat popular. Si en un principi la vaga es va generar a partir de l'organització dels sectors més conscients de l'esquerra rupturista, el previsible èxit va fer que les organitzacions reformistes s'hi sumessin i el propi govern de la Generalitat i determinades patronals intentessin transformar-la en una «aturada de país». La pròpia feblesa organitzativa i la manca d'una estratègia clara va deixar la gestió de la vaga en mans dels sindicats grocs i del govern de la Generalitat, fet que va provocar la seva desconvocatòria.

El fet paradigmàtic d'aquesta actitud d'incapacitat d'anar més enllà per part de l'esquerra independentista es va produir el 10 d'octubre quan, després de dies de titubejos, el govern de la Generalitat de Catalunya va fer una «proclamació suspesa d'independència» i això no va provocar cap resposta enèrgica del nostre moviment, començant per la CUP, que en aquell moment acaparava des del Parlament l'atenció del moviment independentista.

El 27 d'octubre, enmig de dubtes, el govern autonòmic va decidir donar sortida simbòlica al mandat de l'1 d'octubre amb una proclamació republicana al Parlament i tot seguit va desmantellar la via unilateral en renunciar a disputar el poder a l'estat i a la defensa física de les institucions, intentant així obrir una negociació amb l'estat per desescalar el conflicte i tallar el camí cap a qualsevol situació insurreccional. En definitiva, fiant-ho tot a una negociació que pogués obrir l'oportunitat a una autodeterminació pactada. Davant d'aquests fets, l'estat va optar per intensificar la via repressiva empresonant diversos consellers i dirigents

independentistes i començant a generar una causa general contra l'independentisme amb centenars d'investigats.

L'aplicació del 155 es va articular com a estratègia per combatre l'independentisme, fer un salt endavant en la recentralització i el caràcter autoritari de l'estat, i rearmar de forces el règim polític, accentuant encara més el caràcter disciplinador del nacionalisme espanyol. Els dubtes tàctics i les mancances estratègiques exhibides durant l'octubre, i el gest equívoc del 27 d'octubre van aplanar el camí al reassentament de l'estat al Principat.

Les eleccions del 21D, malgrat la victòria electoral de l'independentisme, certifiquen una derrota tàctica d'aquest. En primer lloc, per la incapacitat de boicotejar aquestes eleccions i, per tant, acceptar implícitament el triomf del 155 i la supremacia del govern i les institucions espanyoles. En segon lloc perquè ha ressituat l'objectiu polític de l'independentisme en restituir el govern, recuperar les eines autonòmiques i aconseguir la llibertat dels presos polítics. La victòria electoral permet fer descarrilar les aspiracions més immediates de l'estat per derrotar l'independentisme, però no ha permès reprendre el fil del 27 d'octubre.

Malgrat que hi hagi una majoria social contrastada partidària del projecte independentista, no hi ha una majoria hegemònica amb la suficient correlació de forces, ni respecte a l'estat ni en el si de l'independentisme, per a poder transformar aquestes victòries electorals i aquesta majoria social en una república independent. Això significa que podem preveure que a curt termini no es produirà una ruptura amb l'estat però que la situació de conflicte s'allargarà i no remetrà.

Per altra banda, els resultats electorals del 21D han permès

visualitzar la consolidació d'un fenomen que ja havíem anat analitzant: constatem la capacitat d'una opció propulsada pels mitjans de comunicació per a captar vot de dretes i d'esquerres, en zones riques i zones pobres, en base a la capitalització de la identitat nacional espanyola.

La candidatura de Ciutadans ha recollit un vot que difícilment haguessin recollit conjuntament PSOE i PP amb tota la motxilla que porten després de nou anys de crisi. Aquest triomf creiem que es basa en dos factors, i en cap d'ells existeix una recepta màgica per a revertir-lo. D'una banda, la potència i l'arrelament de la identitat nacional espanyola entre amplis sectors de la població catalana. De l'altra, la dificultat de penetració dels discursos d'esquerres en un context de desaparició o minorització de les organitzacions populars a les zones metropolitanes de classe treballadora. Aquests dos factors, que als Països Catalans sota administració espanyola està capitalitzant actualment Ciutadans, són similars a processos que es viuen en altres països europeus i als quals sovint hem prestat poca atenció.

El context derivat del 21D provoca que actualment ens topem amb dues dificultats per reprendre la construcció de la via unilateral. D'una banda, les dificultats d'obtenir un nou punt de legitimació des d'on construir una nova espiral de confrontació de legitimitats amb l'estat. De l'altra, l'ofensiva oberta de l'estat no només contra el moviment independentista sinó també contra les eines construïdes per l'autonomisme arrossega tot l'independentisme a tancar files al voltant de les posicions més defensives i menys ambicioses.

Tot i que la valoració de la presència de la CUP-CC al Parlament de Catalunya aquestes últimes legislatures és globalment positiva, hem de reconèixer que hem quedat absorbits per la dinàmica parlamentària en moments clau. No hem pogut trencar amb els

plantejaments processistes i front-patriòtics, i no sempre hem pogut fer front als xantatges que ens exigien renunciar a objectius i prioritats estratègiques claus en nom de la unitat del bloc parlamentari independentista. La situació actual exigeix ser valentes i apostar pel programa estratègic per damunt de victòries tàctiques que poden acabar cimentant l'autonomia a mig termini en comptes de sumar per la ruptura.

Els fets dels darrers mesos de 2017 han demostrat la validesa del plantejament de l'esquerra independentista, han revelat la naturalesa repressiva de l'estat espanyol i la necessitat de l'enfrontament amb aquest estat i les seves institucions; han validat que un procés d'alliberament només és possible encapçalat per la classe treballadora i les classes populars, enfrontat als interessos de l'oligarquia; han posat sobre la taula la necessitat de l'organització i mobilització popular davant amplies capes de la població que no havia fet altra participació que el vot; així com també ha falsat els plantejaments d'un procés d'independència sense ruptura institucional, sense cap canvi social i dirigit per la dreta que tindria el suport dels organismes globals de l'imperialisme i el capital. Però el moviment ha estat incapaç de desemmascarar el processisme, deslegitimar les fracassades forces polítiques que l'han protagonitzat, acostar i activar moviments populars i sectors socials contestataris que avui no es troben representats per l'estratègia sobiranista, i socialitzar i posar sobre la taula la seva alternativa aprofitant l'oportunitat que obrien els moments de ruptura. Ara es troba doncs en una situació de debilitat política, no per uns resultats electorals, sinó per la confusió i la pèrdua de rumb estratègic i els errors d'intervenció política que dificulten la possibilitat d'emprendre els reptes polítics futurs.

La tasca davant aquesta situació de l'esquerra independentista passa per trencar de forma nítida amb el processisme, i plantejar una

alternativa popular que mostri clarament que només un moviment popular i de ruptura disposat a enfrontar-se amb l'estat i les classes dominants pot oposar resistència real a la imposició espanyola i al domini de la classe social que ostenta el poder oligàrquic a l'estat espanyol.

Una alternativa que ha de permetre acumular forces per un procés d'alliberament nacional al servei de la classe treballadora i les classes populars i la construcció nacional dels Països Catalans. Aquesta alternativa popular ha de poder sumar molts dels sectors socials que han cregut en l'estratègia i la direcció del procés fins ara en la mesura que mostri i expliqui les limitacions i les causes de la fallida d'aquest, i si representa veritablement una opció de transformació real, arrossegar més sectors socials populars, i fer-ho d'acord amb un projecte d'alliberament nacional per a tots els Països Catalans que pugui incidir i reforçar els avanços populars.

4 PAÍS VALENCIÀ. REGENERACIONISME ESPANYOL I FEDERALISME

Els governs autonòmics del PP al País Valencià van ser un compendi del nou model que el règim del 78, en la seva versió aznariana, pretenia implantar. Un creixement econòmic desregulat, un nacionalisme espanyol desbocat amb un enemic interior a assenyalar -el catalanisme-, i la corrupció com a part de les prebendes del sistema. Mentre el model va poder repartir dividendes a través de l'especulació i la corrupció, va poder mantenir-se al poder.

L'esclat de la crisi econòmica va provocar la fi dels dividendes que el sistema repartia. Així mateix, la deslegitimació del règim polític va abonar el camí per al sorgiment de grans mobilitzacions socials contra els efectes dels governs del PP. Aquestes mobilitzacions van ser alimentades pel treball agitatiu i ideològic de moviments socials i també de l'esquerra independentista.

Els projectes polítics que representen aquests governs reformistes i de progrés estan encotillats dins els límits de l'actual règim polític. En tots els casos es contempla l'estat de les autonomies com el marc dins del qual desenvolupar els drets nacionals i socials. En cap cas aquests projectes polítics pretenen trencar amb el marc legal existent per a poder exercir l'autodeterminació o iniciar un procés de conquesta de sobirania, ja que per a qualsevol d'aquests objectius caldria plantejar com a mínim una ruptura amb l'actual règim polític.

La posició del País Valencià, i també de les Illes Balears dins l'estructura econòmica i social de l'Estat espanyol evidencia la condició de territoris dominats des d'un centre aliè. Mentre que tots dos territoris tenen uns indicadors de productivitat econòmica per damunt de la mitjana de l'estat, els indicadors socials es situen per sota de la mitjana de l'estat. Els diversos governs que es formaren a partir de les eleccions del maig de 2015 estan mostrant més clarament que mai la seva limitació, la seva defensa de l'status quo i la seva incapacitat de fer front al PP, el partit hegemònic a Mallorca i al País Valencià, que corre cap a la recuperació de la majoria de les institucions el 2019, davant la incapacitat d'aquests partits per afrontar els principals reptes de la legislatura -la pobresa, la precarietat laboral, el turisme massiu- i per resoldre els principals conflictes que els dugueren al poder al 2015: habitatge, llengua, ensenyament, serveis públics, corrupció.

La recent sentència del Tribunal Constitucional que anul·la el Decret valencià de Sanitat Universal no és sinó la darrera de les demostracions de les limitacions de la Constitució espanyola i de l'estat autonòmic, així com de l'escàs recorregut que poden tenir les demandes de millora del finançament autonòmic. Les intervencions econòmiques per part del Ministeri d'Economia a diverses administracions, el FLA, el límit constitucional del 3% en el dèficit, unit a la retallada en el finançament autonòmic a conseqüència de la pròrroga dels Pressupostos Generals de l'Estat per 2018 que suposarà 67,3 milions d'euros menys per a les Illes, 353 milions d'euros menys per al País Valencià, dibuixen un panorama d'un autonomisme de misèria on la gestió més ètica dels diversos governs "del canvi" ni tan sols servirà per gestionar les engrunes i pal·liar lleugerament la misèria.

La construcció d'alternatives polítiques en clau d'autodeterminació i de recuperació de drets i sobirania topa amb un seguit de

difficultats. En primer lloc, el poder d'atracció de quadres que tenen els partits al poder accentua encara més la debilitat orgànica de l'esquerra independentista. En segon lloc, està molt estesa la idea que l'únic objectiu assolible ara mateix és el de la conservació de governs progressistes que exerceixin de dic a la tornada del PP.

Aquest futur immediat de misèria que espera a les minses autonomies corre el risc de fer guanyar posicions hegemòniques al discurs espanyolista i recentralitzador, encapçalat pel bloc PP-Ciutadans, que des de la base de la retòrica anticatalanista siga capaç de defensar una línia política encaminada a destruir les poques competències autonòmiques que resten en pro d'accentuar el provincianisme (i les Diputacions) com a ferramenta de desarticulació territorial i nou instrument de poder.

5 ILLES BALEARS. SUPERAR L'AUTONOMISME DE PROGRÉS

La Comunitat Autònoma de les Illes Balear és una institució espanyola hereva de la instauració del Règim del 78 i de la constitució espanyola que pretén administrar el conjunt de les Illes Balears com un sol ens territorial, un projecte sense precedent derivat de la doctrina del “café para todos”. El conjunt de les illes, a part de l'estructura autonòmica i de les condicions derivades de la insularitat, no tenen entre elles més relacions socials, econòmiques i culturals que amb la resta dels Països Catalans. I per aquest fet centrarem la nostra anàlisi només en Mallorca, com a àmbit territorial diferent i l'única de les illes a la qual actualment tenim capacitat de fer anàlisi coneixent el terreny i aplicar pràctica política.

La instauració del Règim del 78 i les institucions derivades de la constitució, es fa amb un moviment antifranquista dèbil a Mallorca, que ni permet desenvolupar la ruptura amb la dictadura ni tampoc dibuixar una alternativa real al poder existent que desenvolupaven autoritats franquistes, cacics, l'església i els hotelers que, a més a més, vengueren una certa idea de modernitat dins del poder, en un moment de ràpida transició econòmica per a Mallorca, que passa d'una estructura preponderantment agrícola a una estructura econòmica fonamentada en el turisme. Així la consecució de l'hegemonia política per al PP (abans AP) es forjà sense grans entrebancs, a partir de la seva complicitat amb l'oligarquia constructora-hotelera, la permanència de xarxes clientelars hereves

directes del caciquisme i la projecció d'un imaginari que ha connectat amb èxit amb la Mallorca ètnica (llengua, símbols, folklore) i que sovint hem definit com a regionalisme conservador.

L'hegemonia política que ha construït el PP a Mallorca és tan gran que li ha permès seguir essent el partit majoritari després de practicar quatre anys de polítiques que anaven autènticament contra les idees de la majoria de la població (Govern Bauçà) conseqüència de les quals s'organitzà la manifestació més gran de la història de l'illa, després dels més grans escàndols de corrupció política i després del terrabastall de lideratges a dins del partit. Aquesta hegemonia es manté intacta en gran part, gràcies a l'esquerra institucional mallorquina que mai ha plantejat una guerra real per l'hegemonia, sinó només batalles electorals per conformar governs progressistes, la màxima intenció dels quals és repetir al cap de quatre anys. Els dos principals fets polítics que han permès esquerdar l'hegemonia del PP han estat el 15M com a espai i conjunt d'idees que varen permetre polititzar moltes persones i sostenir mesos de mobilitzacions principalment al carrer, al marge de les grans idees que fan sortir el poble de Mallorca al carrer com són la llengua i el territori, basades principalment amb reivindicacions sociolaborals i aprofundiment democràtic. I el segon fet va ésser la vaga de docents, com l'expressió més intensa d'una mobilització social i popular a Mallorca, que es confronta directament amb un govern.

A les eleccions de maig de 2015, com a conseqüència de la mobilització popular contra el govern Bauçà i la irrupció de nous partits, es produeixen esdeveniments polítics que són necessaris analitzar. Els pitjors resultats de la història del PP, els millors resultats de l'esquerra nacionalista, la irrupció amb molta força de Podem, la irrupció de Ciutadans i la conformació dels primers governs progressistes a la CAIB i al Consell de Mallorca, sense la

presència d'UM i la creació d'altres governs municipals progressistes. Aquests fets han detonat en el PP un canvi de rumb fent fora a Bauçà i tornant a les posicions més clàssiques del partit a l'illa, les que els han procurat dècades d'hegemonia política. Per altra banda, la conformació del Govern Balear amb el bipartit PSOE-Més i el suport extern de Podem, va fer albergar grans esperances a gran part de la societat mallorquina que s'havia mobilitzat intensament contra l'anterior govern, així aquest govern centra un full de ruta polític que els condueixi a revalidar un govern progressista el 2019. El bipartit ha dedicat grans esforços en desautoritzar els sectors socials que demanden canvis importants de polítiques, forçant divisions dins del moviment educatiu, propostes mínimes en matèria d'habitatge, titllant de radical qualsevol proposta que limiti veritablement el turisme i la depredació del territori. En aquest sentit, només el moviment contra el turisme massiu s'ha mostrat amb capacitat per articular una resposta al carrer i també un discurs capaç d'arribar a grans capes de la societat, en l'actual legislatura del govern progressista.

6 LA FRANJA DE PONENT. PROVINCIALISME CONTRA CONSTRUCCIÓ NACIONAL

Un dels problemes afegits a la construcció nacional dels Països Catalans és la divisió administrativa que patim a l'oest de la nació, les comarques que es troben dins la Comunitat Autònoma de l'Aragó, l'anomenada Franja de Ponent. Això afegeix una dificultat important a l'hora de poder desenvolupar una pràctica política veritablement nacional.

En primer lloc cal tenir present que les comarques de la Franja no configuren cap unitat geogràfica ni econòmica. La pròpia consciència col·lectiva de pertànyer a la Franja la defineix el fet de ser catalanoparlants dins el marc administratiu d'Aragó.

Aquestes comarques pateixen un important procés de despoblament, amb el desplaçament de gran part de la seva població jove a les grans conurbacions dels Països Catalans i també a Saragossa -ciutat amb uns 15.000 catalanoparlants- o altres ciutats de l'àrea aragonesa com Terol, Casp, Alcanyís i Montsó. Aquestes dinàmiques tenen un impacte molt directe sobre l'ús de la llengua. Tot i que ara algunes de les comarques de la Franja siguin de les comarques dels Països Catalans amb més ús social del català, es comencen a detectar fenòmens d'interrupció de la transmissió de la llengua.

A tot això cal sumar-hi l'arrelament d'un fort sentiment anticatalanista en una part de la població. Aquest fenomen, que té a

veure amb les xarxes clientelars provincials, l'arrelament del nacionalisme espanyol i un fort conservadorisme, dificulta enormement la normalització del català més enllà de la seva condició de llengua parlada familiarment i, per tant, dificulta l'assentament de la consciència nacional.

7 CATALUNYA NORD. ENTRE EL SUCURSALISME I LA PRESA DE CONSCIÈNCIA

La Catalunya Nord és un territori absolutament perifèric a l'estat francès. Les seves pròpies dimensions territorials i demogràfiques dificulten enormement l'articulació de sistemes de partits propis, com sí que passa als altres territoris dels Països Catalans. Això afavoreix totalment el clientelisme polític, amb notables que dominen la política local alhora que fan carrera política als seus despatxos i escons de París.

El basculament de l'esquerra a la dreta -fenomen que vé donant-se des de principis dels noranta- queda ara a l'expectativa de com afectarà la reconfiguració de l'espai polític francès als partits tradicionals. De moment, en la darrera etapa s'estava dibuixant un esquema electoral que es repetia en diverses zones de l'estat francès: una hegemonia de l'esquerra a les zones agrícoles i muntanyoses d'interior (Conflent, Vallespir) i una hegemonia de la dreta a les zones de la costa i a l'aglomeració de Perpinyà. Així mateix, en aquest mateix territori l'extrema dreta ha assolit rècords històrics en les eleccions més recents, i ara situa Perpinyà en l'horitzó de les properes eleccions municipals. En la pugna entre macronisme i lepenisme, la capital nord-catalana pot convertir-se en una peça estratègica d'aquests darrers.

A nivell social, Catalunya Nord segueix totes les pautes de la Mediterrània occidental: augment de la població a través del doble fenomen immigratori de jubilats del nord d'Europa i de població de la

riba sud, una economia molt terciaritzada, el desmantellament de la indústria, el trencament de molts vincles comunitaris i de classe... A més, el fet de no estar inserida en cap gran pol econòmic situa la Catalunya Nord en una posició extremadament dependent de l'estat i a la franja dels territoris més pobres de l'estat francès.

Pel que fa a la reivindicació de sobirania política, les diferents expressions del catalanisme -en un sentit molt ampli- han navegat entre diverses opcions sovint poc articulades. Així, l'independentisme ha intentat un reagrupament a remolc del procés del Principat, a través de la territorial nordcatalana de l'ANC. La seva activitat ha basculat entre la solidaritat amb l'independentisme del Principat -una qüestió que aixeca grans simpaties, transcendent els nuclis militants del catalanisme, fet que cal tenir en compte- i la d'estendre un cert discurs de protesta contra el centralisme francès sense acabar de definir el projecte polític. D'altra banda, els sectors més regionalistes i dretanitzats han pretès capitalitzar la protesta per la qüestió de noms de la nova regió i han intentat l'enèssim projecte -després del Bloc Català i de la Convergence de Catalunya Nord- per poder assentar-se mínimament a les institucions.

Enmig de tot aquest panorama hi plana de manera reiterada la idea de constituir un bloc ampli que pugui reclamar un estatus autònom per a Catalunya Nord. És evident que des del punt de vista de l'esquerra independentista, aquesta aposta es contemplaria exclusivament des del punt de vista tàctic, ja que estratègicament creiem evident que l'estat francès no és un espai on es puguin garantir les llibertats nacionals del poble català. Així mateix, en aquest debat caldrà tenir present d'una banda les oportunitats que pot brindar la situació a Còrsega i de l'altra els riscos d'acabar, com a finals dels 70, fent la campanya electoral a l'ala esquerra del sistema.

PROPOSTES POLÍTIQUES

De l'anàlisi de conjuntura fet, ens cal extreure unes línies de treball que ens permetin avançar cap a un escenari a mitjà termini de plantejar una alternativa política nacional arreu dels Països Catalans capaç d'enfrontar-se amb èxit a un estat en crisi però encara fort i d'aguditzar i convertir en elements irreversibles de ruptura les diverses escletxes i conflictes al voltant de la qüestió nacional, social i de gènere que es desenvolupen en diferent grau als diversos territoris dels Països Catalans, alhora que fent-les convergir en una única dinàmica nacional.

Aquestes línies de treball que plantegem abasten tres àmbits:

- La construcció d'un programa polític de la Unitat Popular.
- La intervenció en els diferents escenaris existents als Països Catalans.
- El creixement organitzatiu de l'esquerra independentista i d'Endavant.

1 LA CONSTRUCCIÓ D'UN PROGRAMA POLÍTIC D'UNITAT POPULAR

La Unitat Popular és una agrupació de forces al voltant d'una estratègia i una pràctica per impulsar un programa polític de transformació social i autodeterminació per al conjunt dels Països Catalans. És l'aposta estratègica que l'esquerra independentista continuem considerant com a vàlida per assolir el nostre objectiu polític: una República dels Països Catalans i la construcció d'una societat socialista i feminista.

Cal obrir una nova etapa en la construcció de la unitat popular. Es fa imprescindible treure el debat tàctic, estratègic i ideològic dels límits i les lògiques institucionals. Es fa imprescindible també construir, en la pràctica i en la teoria, un programa polític i una dinàmica d'acció que redibuixin el projecte d'unitat popular i permetin reiniciar el procés de creixement i acumulació de forces, imprescindible per a respondre als reptes polítics que tenen plantejats els Països Catalans. La construcció d'un programa polític és alhora un element clau per a relligar en una mateixa estratègia les respostes a les diverses situacions polítiques que es viuen als Països Catalans

Aquest programa polític hauria de pivotar sobre tres àmbits:

1. El **feminisme de classe** no com un element sectorial i complementari sinó com un element transversal del programa polític, les reivindicacions del qual impregnin el conjunt de la proposta política.

2. La **reapropiació dels diversos àmbits de sobirania** és un element clau d'aquest programa polític. En primer lloc, perquè ara mateix té la capacitat d'aplegar un gruix social molt important i apunta directament al nus entre poder polític i econòmic en comptes de quedar-se en l'espai més formal del joc polític. En segon lloc, perquè la conquesta de sobirania és clau per a poder afrontar amb èxit un programa de ruptura amb l'estat. La conquesta de sobirania no és un programa explícitament socialista i feminista, però sí que és un pas necessari per construir un escenari on sigui possible encaminar-se cap a un model socialista i feminista.

3. L'**exercici del dret d'autodeterminació dels Països Catalans** com a estratègia central de recuperació de la sobirania política i econòmica a tots els nivells. L'autodeterminació és l'única forma de donar sortida a les llibertats nacionals dels Països Catalans. Alhora, és l'element que assenyalava de forma més clara els límits de l'autonomisme i que permet confrontar el nacionalisme espanyol i francès i el projecte capitalista patriarcal de l'UE. Cap projecte polític que no consideri l'autodeterminació com un element central i a aplicar amb totes les conseqüències no podrà ser un projecte polític capaç de derrotar l'estat capitalista espanyol i francès.

La construcció d'un programa polític no és només un treball teòric a fer al si d'unes organitzacions determinades. Determinar allò que és una reivindicació central, formular-la amb l'encert de popularitzar-la i d'aplegar amplis suports al seu voltant, i dibuixar una estratègia per a plantar batalla en el seu favor, és quelcom que només es pot fer a partir d'una pràctica política oberta, de base i amb vocació d'organitzar tots els sectors conscients de les classes populars. És en aquesta línia que hem de plantejar la construcció d'un programa polític de la unitat popular.

Aquest procés de creixement organitzatiu i de construcció d'un programa polític és el que permet bastir una alternativa política nacional. La unitat popular no es pot presentar només com una oferta entre moltes altres, sinó que s'ha de presentar com l'alternativa política. Això és, un projecte que es contraposa no a opcions ideològiques de l'arc parlamentari, sinó al propi sistema socioeconòmic i al propi estat.

2 INTERVENIR EN LES DIVERSES CONJUNTURES POLÍTQUES DELS PAÏSOS CATALANS

Per a poder dur a terme una estratègia nacional, és imprescindible que intrevinguem políticament en les diverses conjuntures polítiques i socials existents als Països Catalans. És des d'aquesta intervenció que podrem articular una estratègia nacional i un programa polític nacional.

En el cas del **Principat**, les tasques polítiques necessàries per poder disputar a mitjà termini un nou pols amb l'estat similar al d'aquest octubre i estar en condicions de guanyar-lo passen per capgirar la correlació de forces i construir un pol de ruptura més ampli. En aquest sentit, algunes de les passes que cal fer són les següents:

- Reivindicar la mobilització de masses experimentada l'1 d'octubre com a base de la lluita popular per l'alliberament nacional, de classe i feminista dels Països Catalans.
- Socialitzar la necessitat de construir contrapoder popular i institucionalitat alternativa.
- Accentuar aquells aspectes de la lluita per les sobiranes i per les condicions materials de vida que es van començar a popularitzar durant aquesta passada tardor, i que han donat al moviment popular independentista un marcat caràcter antioligàrquic.

- Aprofundir en la consigna de república feminista i treballar per a materialitzar-la al sí del moviment popular independentista.
- Destacar, difondre i argumentar el caràcter internacionalista del projecte popular republicà. Elaborar un discurs crític amb l'estat espanyol (règim del 78) i la Unió Europea i treballar per teixir vincles de solidaritat i suport mutu amb les classes populars i els pobles subjugats, també, per aquestes dues estructures.

En el cas del **País Valencià**, els límits de l'autonomisme que experimentaran les polítiques de l'actual govern autonòmic han de ser la punta de llança des de la qual qüestionar el projecte de reforma de l'estat que pretén abanderar aquest govern i poder situar la qüestió de l'autodeterminació al sí de l'agenda política. En aquest sentit, cal alertar que ni molt menys al País Valencià trobem una base social com la que va existir al Principat abans de les frustrades negociacions per una millora en la fiscalitat o en l'estatut. I que per tant, enfront d'aquesta ofensiva i la connivència o la voluntat negociadora, en el millor dels casos, de les forces socialdemòcrates, la lluita per les llibertats polítiques i l'antifeixisme en la seua lògica més ampla i no només situat en l'acció directa de carrer poden esdevenir elements aglutinadors per articular espais de resistència i contrapoder des dels quals avançar cap a posicions finals de defensa de l'autodeterminació.

En el cas de les **Illes Balears**, el poble treballador es situa davant de dos escenaris polítics per al futur immediat. El retorn del PP al poder després del seu gir regionalista i per tant, el retorn a les polítiques més liberals. O l'anhelat segon mandat consecutiu dels partits progressistes i la seva via autonomista i reformista basada en la demanda d'un finançament just i la fi de la doctrina Montoro pel que fa a l'accés a deute. Endavant, conjuntament amb l'Ei de Mallorca i el moviment popular, ha de posar sobre la taula un tercer

escenari basat en l'avançament cap a la plena sobirania de Mallorca amb un projecte social favorable a les classes populars posant fi a la via autonòmica, evidenciant el seu caràcter de via sense sortida i emprendre el camí de l'autodeterminació com l'alternativa possible i necessària.

En el cas de la **Franja de Ponent**, Endavant com a organització no tenim encara implantació en aquest territori. Des de territoris veïns caldrà treballar, juntament amb la resta d'organització de l'esquerra independentista i el moviment popular, nexes d'unió i coordinació política amb aquestes comarques per tal de generar dinàmiques conjuntes.

En el cas de la **Catalunya Nord**, Endavant com a organització tampoc tenim encara implantació en aquest territori, però sí que existeix esquerra independentista organitzada. Aquesta esquerra independentista ha desplegat en els darrers anys un treball en dues direccions. D'una banda, ha treballat per a rejuvenir i dotar d'amplitud i coherència les propostes i iniciatives del catalanisme. De l'altra, ha iniciat un treball al sí de diversos moviments populars que han permès que el moviment nacional entri en contacte amb diverses lluites. Des d'Endavant donem tot el suport a aquesta doble estratègia.

3 CONTINUAR IMPULSANT LA COORDINACIÓ POLÍTICA DE L'ESQUERRA INDEPENDENTISTA

L'enfortiment i el creixement de les organitzacions de l'esquerra independentista és de vital importància per al creixement polític i organitzatiu de la unitat popular. Cal combatre la tendència al buidatge de les organitzacions de l'esquerra independentista i la seva substitució per una militància més individualitzada centrada exclusivament en espais amplis d'unitat popular.

Cal continuar aprofundint en la coordinació política de l'esquerra independentista a través de la TEI, tant a nivell de coordinació general com a nivell de coordinació en l'àmbit feminista.

Un dels elements que han de permetre l'enfortiment de l'estructura nacional, la cohesió del moviment i l'assoliment d'una coordinació efectiva al sí de l'esquerra independentista més enllà de les diades, és la vertebració i consolidació de les TEI locals.

Esdevé més necessari que mai intervenir de forma efectiva en el moviment obrer, amb l'increment de la sindicació, amb el reforçament i el suport a la Coordinadora Obrera Sindical, com a organització que en formar part de l'esquerra independentista pot tenir un plantejament sociopolític que permeti anar més enllà de la mera reivindicació economicista, així com també en totes les lluites sindicals combatives.

EL PAPER D'ENDAVANT

Endavant som una organització política que formem part de l'esquerra independentista, però el nostre paper i la nostra funció no només el fem respecte aquest moviment polític, sinó respecte el conjunt de les classes populars. Això significa que Endavant no ha d'actuar només com a organització estratègica de l'esquerra independentista, sinó que s'ha de constituir com a una organització revolucionària autònoma d'àmbit nacional i amb caràcter de partit/moviment.

La formulació de partit/moviment neix de la vocació de conjugar la necessitat d'organització amb la dinàmica real de les lluites socials i populars que són les que alimenten la lluita i la consciència de classe. Aquesta formulació tracta de trencar la dicotomia entre el moment polític del partit com a direcció i el moment reivindicació de les lluites populars i de masses. En aquest sentit, l'organització ha d'actuar sempre com un accelerador i cohesionador, estar al servei de les lluites, i tenir-ne present la idiosincràsia. La noció de partit moviment parteix de dues constatacions bàsiques:

1. les formes organitzatives de les revolucionàries no poden deslligar-se en cap cas del desenvolupament de les lluites socials, populars, per l'alliberament nacional i de gènere i viceversa. És a dir, no hi haurà construcció de l'organització sense un desenvolupament de les lluites, i no hi haurà desenvolupament de les lluites sense la construcció de l'organització. El veritable lloc de la consciència revolucionària són les lluites i, per tant, l'organització està viva en

tant que és un instrument present, fusionat en les lluites contra tot tipus d'explotacions. Només tenint clar que la lluita de classes, per l'alliberament nacional i de gènere, només existeix quan hi ha persones que lluiten en les seves diverses esferes vitals i que en la lluita és on es transformen les consciències i les posicions de les persones en un sentit revolucionari és quan pren tot el seu sentit el caràcter de l'organització com a direcció política. És a dir, existeix una relació dialèctica entre la construcció de l'organització i el desenvolupament de les lluites populars.

2. el tipus d'organització, el funcionament, l'ordenament intern de les revolucionàries organitzades, ha de ser l'expressió visible i pràctica dels objectius i finalitats que aquestes pretenen aconseguir.

Primer de tot, és important remarcar que l'aposta per aquesta formulació organitzativa parteix de l'anàlisi concreta de la nostra realitat actual i a uns anys vista, i és i serà vàlida com a formulació organitzativa revolucionària mentre la seva confrontació amb la realitat la continuï validant. Dit això, l'aposta d'Endavant com a organització revolucionària nacional amb caràcter de partit/moviment implica que l'organització ha de:

a) Esdevenir una organització nacional que porti a la pràctica unes mateixes línies d'acció política adaptades a la realitat dels diferents territoris dels PPCC. En aquest sentit, caldrà prioritzar el caràcter nacional de l'organització tenint en compte les dinàmiques locals i regionals.

b) Encarar la imprescindible feminització de l'organització a tots els nivells: l'assumpció de responsabilitats i direcció política, l'anàlisi classista i de gènere, la formació, l'elaboració de les línies tàctico-estratègiques i la total desaparició de comportaments masclistes, que han de conduir a un augment de la militància femenina i a la

constituïció d'una organització inequívocament feminista i on totes les dones de la classe treballadora troben el seu espai polític.

c) Mantenir un caràcter d'organització revolucionària autònoma per intervenir sobre totes les esferes del conflicte, activar-ne d'altres, aguditzar les que existeixen i plantejar anàlisis i propostes revolucionàries vàlides per a cada moment concret. Això implica actuar com a direcció política capaç de donar sentit polític i dimensió teòrica al conjunt de lluites socials, populars, laborals, feministes i ecologistes, que inevitablement sempre s'expressen de manera només fragmentada i parcial. Això implica també formar part de les lluites estant-hi present, acompanyant-les, activant-les i impulsant-les, prioritzant aquelles lluites que suposin una major acumulació de forces en clau de poder popular. En aquest sentit, és necessari com a organització elaborar una alternativa programàtica, tàctica, estratègica, inevitablement incompleta, i els seus passos plausibles per a fer-la efectiva. És a dir, fixar algunes posicions programàtiques clares i desenvolupar-ne les seves conseqüències.

En aquest sentit, i profundament lligat a l'anterior, entenem que cal compartir les reflexions sobre què significa militar a Endavant ara. En el context en què ens trobem, amb l'aposta que hem fet, el que segur que no vol dir és actuar només com a direcció política d'un moviment, o com a organització que únicament aspira a ser una avantguarda teòrica. Ara més que mai, volem intervenir en la realitat i fer-ho visible, per això necessitem que la militància siguem conscients que som una part determinant en aquest canvi, que del nostre treball dependrà arribar o no i intervenir en la realitat material de la nostra classe.

Entenem, per tant, que militar a Endavant vol dir necessàriament conèixer i participar activament en els debats polítics, llegir els materials que generem, plantejar els desacords o els acords a les

assemblees, construir les decisions amb la major capil·laritat nacional possible, formar part de les decisions i, en conseqüència, actuar totes a una en la materialització de les seves conclusions. Significa treballar per conèixer l'aposta global de l'organització més enllà de la doble militància de cadascuna, ser-ne part, corresponsabilitzar-se'n, organitzar-la, debatre-la, traslladar-la, revisar-la, millorar-la, en definitiva militar significa ser agents polititzadores de la realitat que ens envolta, i per fer-ho en clau col·lectiva, d'acord amb uns objectius col·lectius, ens bastim d'organització. I la millor manera de conèixer-la i interioritzar-la és adquirint una formació política a través de la pràctica militant.

Entenem que en una organització com la nostra, amb un compromís alt per part de bona part de la militància, hem de saber detectar què pot aportar cadascuna en el moment material i vital en el qual es troba, evitant la dicotomia entre un nivell molt alt de militància o la no militància.

Cal plantejar el creixement organitzatiu d'Endavant no com una forma per a guanyar pes específic a nivell intern de l'esquerra independentista, sinó com una eina imprescindible per al creixement de la unitat popular. La voluntat de creixement de la nostra organització ha de ser explícita i no es pot tancar a criteris elitistes o més propis de les organitzacions de quadres.

Qui som?

Endavant, organització socialista d'alliberament nacional, som una organització política que treballem per una República independent dels Països Catalans i la construcció d'una societat socialista i feminista.

Per assolir aquests objectius apostem per una estratègia d'Unitat Popular. Creiem que els protagonistes d'un procés de canvi han de ser les classes populars dels Països Catalans i volem treballar per organitzar-les políticament al voltant d'un programa d'unitat popular.

Endavant OSAN treballem activament i de manera coordinada amb la resta d'organitzacions de l'esquerra independentista, amb l'objectiu de construir un moviment polític arreu dels Països Catalans per tal d'impulsar la Unitat Popular.

**Si vols militar a Endavant, escriu-nos a
expansio@endavant.org**

www.endavant.org